

και γὰ τὸν στερνοχαιρειτῶ μὲς τὸ βασιλεμά του.
 Παλάτια ἔχω κρουστάλινα μὲ πάγους καὶ μὲ χιόνια
 πὸν πόδι δὲν τὰ πάτησε καὶ μάτι δὲν τὰ ξέρει
 κι οὔτε ὁ Ἄητος δὲ μπόρεσεν ἴσα μὲ κεῖ νάνεβει.
 Ἔχω μπαξέδες πλουμιστοὺς μὲ θρούμπι μὲ θυμάρι
 πὸν ἢ μυρουδιά τους χύνεται κι ἀνοίγει τὴν καρδιά μου.
 Ἔχω βρυσούλες δροσερὲς καὶ γάργαρες ἀνάβρες
 πὸν οἱ πιστικοὶ τὰ πρόβατα φέρνουνε καὶ ποτίζουν.
 Ἔχω νελάτια θεόρατα κισοπεριπλεγμένα
 κ' οἱ λυγερὲς στὸν ἥσκιο τους πὼς καρδιοκαρτεράνε
 νὰ κρυφοκουβεντιάσουνε μὲ τὸν τραγουδιστὴ τους
 πὸν ἀπὸ μακριὰ ἢ φλογέρα του στίς ράχες ἀντηχάει.
 Κ' ἔχω καὶ τάξετίμητο μῶλειπε δαχτυλίδι
 νὰν τὸ φορῶ στὸ χέρι μου κ' ἢ Νύχτα νὰ ζουλέβει
 καὶ νὰ μοῦ λέει: Καλοκυρὰ βγάλτο τὸ δαχτυλίδι
 ἔχεις καὶ τὸν Ἀβγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη
 στὰ μάτια σου ἄφισε καὶ μὲν τὴν ἔρημη τὴν Πούλια.
 Ὅρμαίει ὁ Γιανάκης ἀπὸ τὴν κρυψώνα του καὶ
 τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλιά της τὰ ὠριοστεφανομέ-
 να μὲ θυμάρια καὶ τὴ σφίγκει δυνατά. Οἱ ἄλλες Νε-
 ράηδες τὰ χάνουν ἀπὸ τὴν ἀξαφνιὰ ἀφίνουν τὸ χορὸ
 καὶ παραμερίζουν τρομασμένες. Παλέθει ἡ Νεράηδα
 τοῦ βουνοῦ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Γιανάκη
 μὰ τοῦ κάκου. Τὴ σφίγκει ἐκεῖνος ἀφοδα ὀλοένα
 περσότερο καὶ κείνη χωρὶς νὰ μιλεῖ πιά καθόλου ἀρ-
 χίζει νὰ μεταμορφώνεται καὶ γένεται σκυλί. Ὁ Για-
 νάκης δὲν τὴν ἀφίνει. Γίνεται φίδι· ὁ Γιανάκης τὴν
 κρατάει σφιχτότερα. Γίνεται φωτιά κι ὁ Γιανάκης
 ἀτάραχος χαμογελάει. Ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ ἢ
 λαλιὰ τοῦ πετεινοῦ καὶ πάθει ἢ μουσική.

ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΝΕΡΑΗΔΕΣ

Ὁ πετεινὸς ἐλάλησε! Πά' ἢ ἀδερφή μας!...
 (ἐπλόνουν τὰ μαγνάδια τους καὶ χάνονται. Ἡ Νε-
 ράηδα τοῦ βουνοῦ λαβαίνει τὴν πρώτη της
 μορφή καὶ στέκεται συμαζομένη).

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (ἀφίνοντάς τη)

Σὺ εἶσαι ἢ Νεράηδα τοῦ βουνοῦ;
 (Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τὴ νύχτα ὁ ἀγέρας στὰ παράθυρά μου
 Τῶπε· δὲ σώθηκαν τὰ βάσανά μου.—
 Τί; Δὲ σωθήκανε; Θάρθουνε κι ἄλλα; —
 «Τώρα περίμενε τὰ πιὸ μεγάλα!»

Τὰ ὄνειρα σβύσανε κ' ἔφεξ' ἢ ἀλήθεια,
 Κι ὄλα τὰ σκόρπισε τὰ παραμύθια·
 Τώρα πιά τίποτα δὲ μὲ τρομάζει. —
 «Ὁ Χρόνος ἔρχεται κι ὄλα τ' ἀρπάζει!»

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν
 Κρήτη ἀρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. γρ. 12,50.—Γιὰ
 τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τριμηνες συντρομῆς (3 δρ
 τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν
 προπλερώσει τὴν συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περυσμένα φύλλα που-
 λιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὄλα τὰ κίосκια, καὶ στίς ἐπαρ-
 χίες σ' ὄλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Ο ΨΕΥΤΟΜΩ·Υ·ΣΗΣ (*)

Προσέχετε ἀπ' τοὺς ψευτοπροφήτες,
 ποὺ σὰς ἔρχονται μὲ φορέματα προ-
 δάτων, κ' εἶναι ἀπὸ μέσα λύκοι ἀρ-
 παχτικοί. Ἀπ' τοὺς καρπούς τους θὰν
 τοὺς νιώστε.

Ἐθαγγέλιο Μαθθ. 43 (VII 15—16).

Ὅταν κυκλοφόρησε τὸ περασμένο φύλλο τοῦ
 «Νουμά», κάποιος φίλος μου εἶπε «καλὰ καὶ με-
 τρημένα καὶ χωρὶς ὑπερβολὲς τὰ λές, μὰ τοῦ κά-
 νεις μεγάλη τιμὴ τοῦ Θεοδωρόπουλου νὰ τὸν παίρ-
 νεις στὰ σοβαρά· αὐτὸς εἶναι κωμικὸ πρόσωπο». Τὰ
 λόγια του αὐτὰ καθὼς καὶ τὴν παροιμία «ὅποιος ἀ-
 νακατέθεται μὲ τὰ πότερα τὸν τρῶν οἱ κόττες» θυ-
 μήθηκα σὰ διάβασα στὸ τελευταῖο φύλλο (ἀριθ. 23)
 τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Ἐργατῶν» (=μιά ψήφος
 στὴν ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐργ. Κέντρου) τὴ
 δῆθεν ἀπάντηση τοῦ κυρίου ἐκείνου. Στὸ ἄρθρο μου
 ἐκεῖνο, θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης τοῦ «Νουμά»,
 εἶχα ἀποφύγει, ἂν καὶ χτυποῦσα πρόσωπο (κι αὐ-
 τὸ τὸ ἔκανα, ὄχι γιὰ τὸ θεωροῦσα σοβαρὸ—τέτοια
 ἰδέα ποτὲ δὲ μοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ ἀφ' οὔτου τὸ
 γνώρισα—μὰ γιὰ τὴν παρεκάλεισαν ἐργάτες νὰ

(*) Κοίτα φύλ. 485 «Τὸ ἐργατικὸ μας κίνημα».